

ღიღღღღღ

№7, 2015

მზისგან რაკოცნიერი

მზემ დაკოცნა ერთი გოგო,
ახლა დადის ნაკოცნებით,
ის ისეთი ღამაზია,
რომ შეხედოთ, გაოცდებით.

გაზაფხულზე ევაჟილებად
მზის ამბორი ამჩნევია,
სულ ილიმის, მხინარულობს,
მას მოწვენა არ სჩვევია.

წითურ თმაში გვირილები
მძივებივით ჩაბნევიან,
მის სასესე ვარსკვლავები
ვერ დავთვალებ, რამდენია.

მეც გაუნდები ანცი გოგო,
შემოვივლი მზისფერ სოფლებს,
მზის სხივებით ავივსები,
დავიხატავ ციცქნა ჭორფლებს.

მხატვარი
ანნა კანდილაკი

გიგლოს ჩხიკვები

ეს ამბავი თქვენ, იქნებ, ზღაპრად მოგეჩვენოთ, მაგრამ დარწმუნებული იყავით, რომ ჩვენს მხარეში ზოგჯერ ასეთი ამბებიც ხდება.

კარგად მოგეხსენებათ, რომ ჩხიკვი მეტად ეშმაკი და ჭკვიანი ფრინველია. მაგრამ თურმე მისი მოშინაურებაც შეიძლება, ბარტყები უნდა მოიყვანო შინ. არა, ბარტყების მოპარვა ფრინველისათვის მეტად ცუდი საქმეა, მაგრამ ამასაც კადრულობს ზოგი. ჰოდა, ჩვენს გიგლოსაც უპოვია დაბურულ ტყეში ჩხიკვების ბუდე და სამი ბარტყი შინ წამოუყვანია. გაუკეთა პატარა ფრინველებს გალია და ზრდიდა, როგორც შეეძლო. როცა ჩხიკვები დაფრთიანდნენ და წამოიზარდნენ, გარეთაც გამოუშვეს. საოცარი სანახაობა იყო: ეს ცისფერფრთიანი ონავრები ქათმებთან და ინდაურებთან ერთად კენკავდნენ პურის მარცვალს, სიამოვნებით შექცეოდნენ ჭუკებისათვის მოხარშულ მხალ-

საც. ჯერ გიგლოს ეზოს მიეჩვივნენ, მერე კი მეზობლებთანაც დაიწყეს გადაფრენა, სახლებში შედიოდნენ და იქაურობას ალიაქოთში ხვევდნენ: თაროებიდან ჯამ-ჭურჭელს ყრიდნენ დაბლა. ნემსებს, მახათებსა და წინდის ჩხირებს იტაცებდნენ და შინ, გიგლოსთან, მიჰქონდათ. წყაროსთან შეკრებილ ქალებს ჩაუქროლებდნენ და თავსაფრებს სტაცებდნენ, მამაკაცებს ქუდეებს ხდიდნენ და გიგლოს ბოსტანში ავროვებდნენ, ბავშვებს ხომ მოსვენებას არ აძლევდნენ – მთელი დღე მათთან თამაშსა და ანცობაში იყვნენ გართულნი. განსაკუთრებით მოწითალო ფერები იზიდავდათ. ოლოს წითელი თავსაფარი ერთხელ მთელი დღე აფრიანა ალმა-დალმა და ბოლოს დიდი კაკლის კენწეროზე ჩამოკიდეს; ნიაკოს ჭრელი ქუდი ისე მოეწონათ, რომ თავიანთ გალიაში შეიტანეს და ზედ მოიკალათეს. გასაშრობად გარეთ

გაფენილ ბავშვების ტანსაცმელს თუ კარგად არ დაამაგრებდნენ, უმაღლ მოიტაცებდნენ და სადმე ტოტზე ჩამოაკონწიალებდნენ.

ზაფხული იდგა და გიგილოს მეზობლები გარეთ სუფრის გაშლასაც ვერ ბედავდნენ – უმაღ პატარა ჩხიკვები დაეცემოდნენ თავს, ჭიქებსა და თეფშებს ამოაბრუნებდნენ, ყველს, პურსა და მწვანილს დაურიდებლად იტაცებდნენ. მთელი უბანი ხალისობდა მათი შემყურე, თუმცა ხანდახან თავსაც აბეზრებდნენ. თუ ვინმეს რაიმე დაეკარგებოდა, გიგილოს მიაკითხავდა, შენს ჩხიკვებს ხომ არ მოუტანიათო. რას არ კადრულობდნენ ეს ეშმაკები: ერთხელ მოხუც ეფრემას აბოლებული ყალიონი გამოაცალეს ხელიდან. ქალები ეზოში ველარ ხელსაქმობდნენ. საქსოვ-საკერავი შინ შეჰქონდათ და კარ-ფანჯრებს ხურავდნენ, გიგილოს ჩხიკვებმა არაფერი მოგვტაცონო.

კიდევ კარგი, ურემს, უღელსა და თოხ-წერაქვს ვერ ერევიან ეგ ოხრები, თორემ უსაქმოდ დავრჩებოდითო, – ამბობდნენ გლეხები.

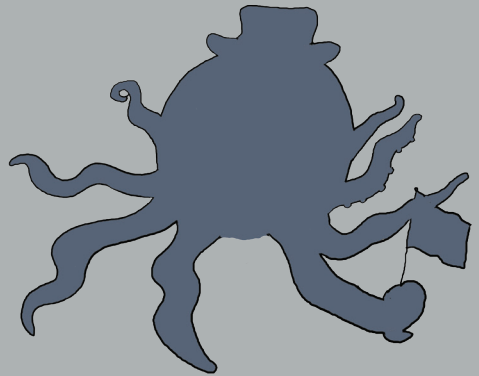
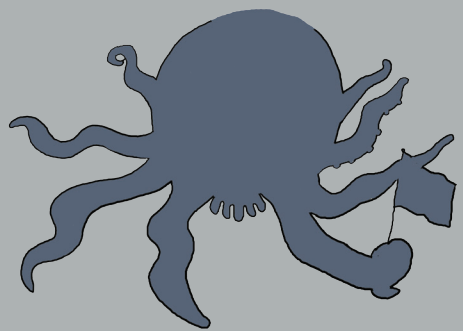
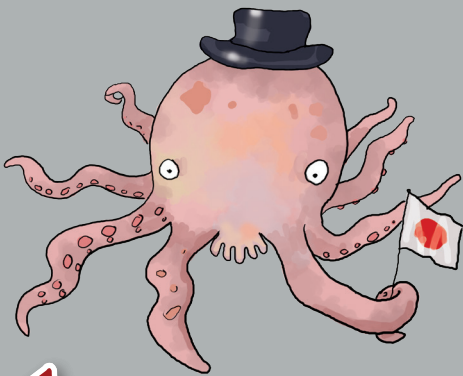
გიგილო გახარებული იყო, მთელი დღე თავის ჩხიკვებს უთვალთვალებდა, ეძახდა და საზრდოს აწვდიდა, თუმცა ფრინველები სარჩოს თვითონაც შოულობდნენ – ყველა სუფრა მათთვის არ იშლებოდა? გიგილო გაჯავრებულ მეზობლებსაც ამშვიდებდა და უბოდიშებდა, ნუ გეწყინებათ, ჯერ პატარები არიან, მალე დაჭკვიანდებიან და ამ ეშმაკობას მოიშლიანო.

ერთ დღეს კი პატარა ჩხიკვები სადღაც გაუჩინარდნენ. ყველას გული დასწყვიტა მათმა წასვლამ, ყველას მოაკლდა მათგან მოგვრილი მხიარულება.

როგორ გვართობდნენ, კაცო, რა კარგები ყოფილან, ჩვენ კიდევ ვუბრაზდებოდითო, – ამბობდნენ გიგილოს მეზობლები და ტყისკენ

იკოვით რვაფხასს შინაბამისი ჩრდილი:

იმედით იყურებოდნენ, იქნებ დაგვიბრუნდნენ ჩვენი გამხალისებელი ჩხიკვებიო.

გიგილო ხომ ადვილს ვერ პოულობდა, მთელი დღე ტყეში დაეხეტებოდა, უსტვენდა და ეძახდა თავის ჩხიკვებს, მაგრამ ამაოდ.

რა მოხდა, რატომ აიყარეს პატარა ჩხიკვებმა სოფელზე გულიო? – უკვირდით ერთად შეკრებილ მეზობლებს.

მე გეტყვით მაგათ ამბავსო, – თქვა მოხუცმა ეფრემამ და დაიწყო, – ერთ ადრიან დილით, როცა გიგილოსაც და თქვენც ყველას გეძინათ, კაკლის ხეზე ორი დიდი ჩხიკვი შევნიშნე, რომლებიც გიგილოს ჩხიკვებს ეხმიანებოდნენ. მალე სამივე ბარტყი მათთან მიფრინდა და ახლოს ჩამოუსხდნენ. მერე დიდხანს მესმოდა მათი ჩხავილი. ჩხიკვების ენა არ ვიცი, მაგრამ კარგად ვხვდებოდი ყველაფერს: დიდი ჩხიკვები პატარებს ტუქსავდნენ. ის ორი დიდი ჩხიკვი გიგილოს ჩხიკვების დედ-მამა იყო, რომლებმაც ძეების შემდეგ მიაკვლიეს თავიანთ შვილებს და ახლა ტყისაკენ ეპატიჟებოდნენ:

შვილებო, ჩვენ დიდად გავიხარეთ თქვენი

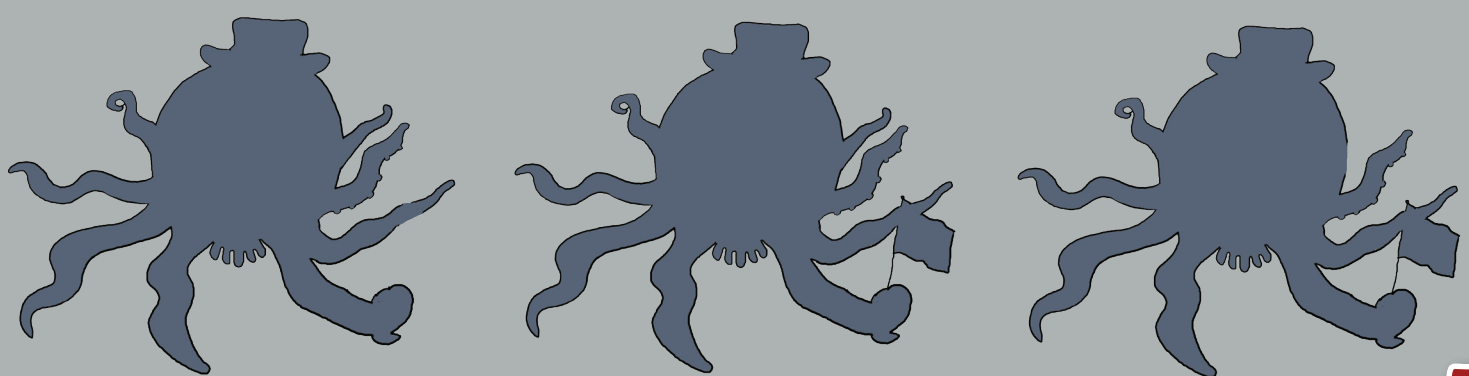
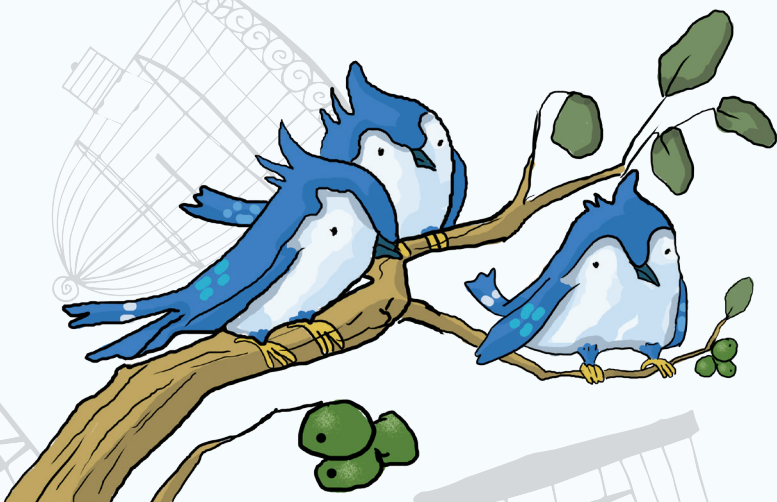
ნახვით, ახლა დროა, მორჩეთ ადამიანებთან ცხოვრებას და ჩვენთან ერთად წამოხვიდეთო.

აქ ყოფნა ძალიან მოგეწონს, ხალხს ვუყვარვართ და ჩვენც გვიყვარს ისინი, მათთან თამაშს რა ჯობსო? – ეუბნებოდნენ შვილები.

ჰო, შვილებო, მაგრამ რამდენი დღე გავლიეთ თქვენზე დარდში, რამდენი გემებეთ! ნუთუ მშობლებს გვერდი უნდა უქციოთ და აქ დარჩეთ? ჩხიკვებს ჩვენი ცხოვრება გვაქვს და მას უნდა მივსდიოთ, ხალხის გასართობად როდი გავუჩინივართ ღმერთსო.

შეებრალათ შვილებს მაშვრალი მშობლები, სამივენი მათთან მიფრინდნენ, ნისკარტები და ფრთები შეახეს. ალბათ, იგრძნეს მშობლიური სითბო. მერე კი დიდმაც და პატარა ჩხიკვებმაც ფრთები გაშალეს და ტყისკენ გაფრინდნენ. ასეა, ყველა თავის მშობლიურ ადგილს უნდა დაუბრუნდეს, სრულფასოვანი ცხოვრებით რომ იცხოვროს. გარეულ ფრინველებს ჩვენთან ცხოვრება არ არგიათ, მათ თავიანთი წესი და რიგი აქვთ, ჩვენზე კარგადაც იწყობენ ცხოვრებასო, – დაამთავრა სიტყვა მოხუცმა.

მხატვარი გიორგი მაღრაძე

ვასილ გულაური

უცონი

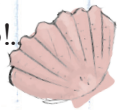
ოკეანე აღელდა,
ტალღა ტალღას ეხლება.
ჩქარა, თორემ ხომალდი
ხიფათს გადაეყრება.

კაპიტანი ხმამაღლა
მითითებებს იძლევა:
– ყველა აფრა დაუშეით,
მაღე შტორმი იწყება!

სათითაოდ მიმართავს
ბოცმანსა და იუნგებს.
უსმენენ და კაპიტანს
ყველა ერთხმად მიუგებს:

– შევასრულებთ ყველაფერს,
რასაც გვეტყვი, კაპიტან!
შენთან ერთად, იცოდე,
ყველა ხიფათს ავიტანთ!

თამაშობენ ბავშვები,
თავშეყრილნი ჯგუფურად.
გემი არის ნაფოტი,
ოკეანე – გუბურა.

მხატვარი
ლიკა გურგენიშვილი

ნიმო არსენაშვილი

ქჩა, ხომერსაყ ასფარტი შემოაცვდა

ერთ დილას სახლიდან გამოვედი. ვჩქარობდი. ერთ ასეთ ასფალტშემოცვეთილ პატარა ქუჩას დავადექი ავტობუსის გაჩერებაზე მისასვლელად. ფეხთ თხელძირა „წკაპუნები“ მეცვა. მიუხედავად იმისა, რომ მეჩქარებოდა, ვიგრძენი, ნაბიჯი შევანელე და ფეხს სწორედ იმ ასფალტგაცვეთილ ადგილებს ვაბიჯებდი, სადაც მიწა ჩანდა, სადაც ზოგან ბალახსაც კი ამოეყო თავი. ბალახი გამინაწყენდა: – ცოლო არა ვარ, ასე უღმრთოდ რატომ მქელავო. დავიხ-

არე, მოვეფერე, მოვუბოდიშე. თან მიკვირდა, ხომ მეჩქარება და ასე რატომ მივზოზინებ-მეთქი. მერე მივხვდი, მიწა მიზიდავდა. ასფალტის ნაცვეთებშორის მოქცეული, ტყვეობიდან გათავისუფლებული მიწა საოცარ ენერგიას მაძლევდა, თითქოს რაღაც ამბავს მიყვებოდა კიდევ; აკი ბალახების ენაც გამაგებინა.

და მაშინ ვიფიქრე: თურმე რა კარგია, რომ გარეუბანში ვცხოვრობ, რა კარგია, რომ ვიდაცის უგულისყურობის თუ დაუდევრობის გამო ჩემს ქალაქში არის ქუჩები, რომელთაც ასფალტი ალაგ-ალაგ გასცვეთიათ და გაცვეთილ ადგილებში ჩანს მიწა, მიწა, რომელიც აღმოგვაცენებს, გვასაზრდოებს, ერთმანეთის ენას გაგვავებინებს და ბოლოს დაგვავინავეებს კიდევ.

მე ასე ვფიქრობ, შენ?

მხატვარი
ანა ხვიჩია

იკოპი ჯ განსხვავება

მხატვარი
ლიკა გურგენიშვილი

ლიტერატურული გმირები და მათი პროტოტიპები

ლიტერატურული პერსონაჟი ლიტერატურული ნაწარმოების მოქმედი გმირია. პერსონაჟი შეიძლება იყოს ადამიანი, ცხოველი, ნივთი, ზღაპრული არსება და სხვა.

ზოგიერთი ლიტერატურული გმირი ავტორის გამოგონილია, ზოგიერთი კი რეალურად არსებობდა. რეალურ ადამიანებს ან ცხოველებს, რომლებსაც ავტორი ლიტერატურული პერსონაჟის შესაქმნელად იყენებს, პროტოტიპები ეწოდებათ.

ცნობილი იტალიელი მწერლის კარლო კოლოდის ზღაპრის „პინოქიოს“ პროტოტიპია პინოქიო სანჩესი, რომელიც ფლორენციაში ცხოვრობდა მე-18 საუკუნეში. იგი ტანად ძალიან პატარა იყო და ამის გამო სამხედრო სამსახურში მედოლედ გაამწესეს. ჯარში მან თხუთმეტი წელი იმსახურა და შინ ხეიბარი დაბრუნდა – დაზიანებული ფეხების ნაცვლად ხის პროთეზები ჰქონდა, ხოლო ცხვირის ნაცვლად – ხის ფირფიტა. პურის ფულს პინოქიო საცირკო ბალაგანში ტრიუკების (საცირკო ილეთების) შესრულებით შოულობდა.

„პინოქიოს“ ავტორის ნამდვილი გვარია ლორენცინი. კარლო ლორენცინი (კოლოდი) თავისი ქვეყნის პატრიოტი იყო და იტალიის დამოუკიდებლობისთვის იბრძოდა, როგორც ჩვეულებრივი ჯარისკაცი.

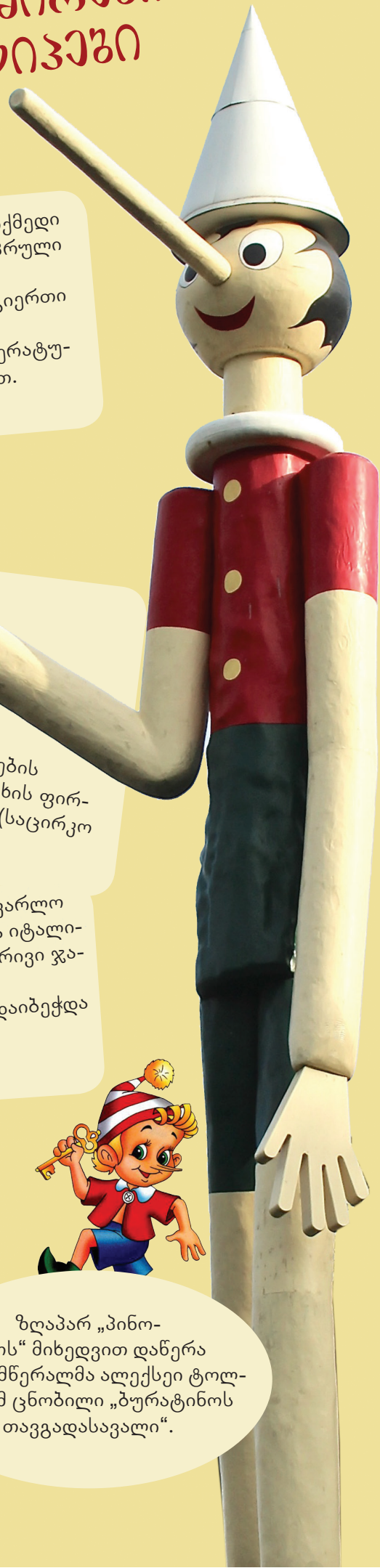
„პინოქიო“ პირველად იტალიურ საბავშვო გაზეთში დაიბეჭდა 1880 წელს. ნაწარმოები თარგმნილია მსოფლიოს 260 ენაზე.

პინოქიო დღესაც ძალზე პოპულარულია. იგი იტალიაში გამართული კარნავალების უცვლელი პერსონაჟია. იქმნება პინოქიოს მსგავსი თოჯინები. კომპანია „ბარტოლუჩის“ ხისმთელეები თითოეულ თოჯინას დღესაც ხელით ამზადებენ.

მოამზადა
გელა გველესიანმა

ზღაპარ „პინოქიოს“ მიხედვით დაწერა რუსმა მწერალმა ალექსეი ტოლსტოიმ ცნობილი „ბურატინოს თავგადასავალი“.

ყველა ახალს

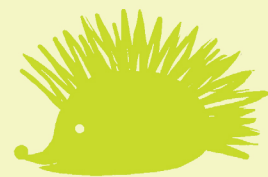
ანა კანდელაკი

იცი, პამიდორი რატომ
წითლდება?
იმიტომ, რომ მორცხვია.

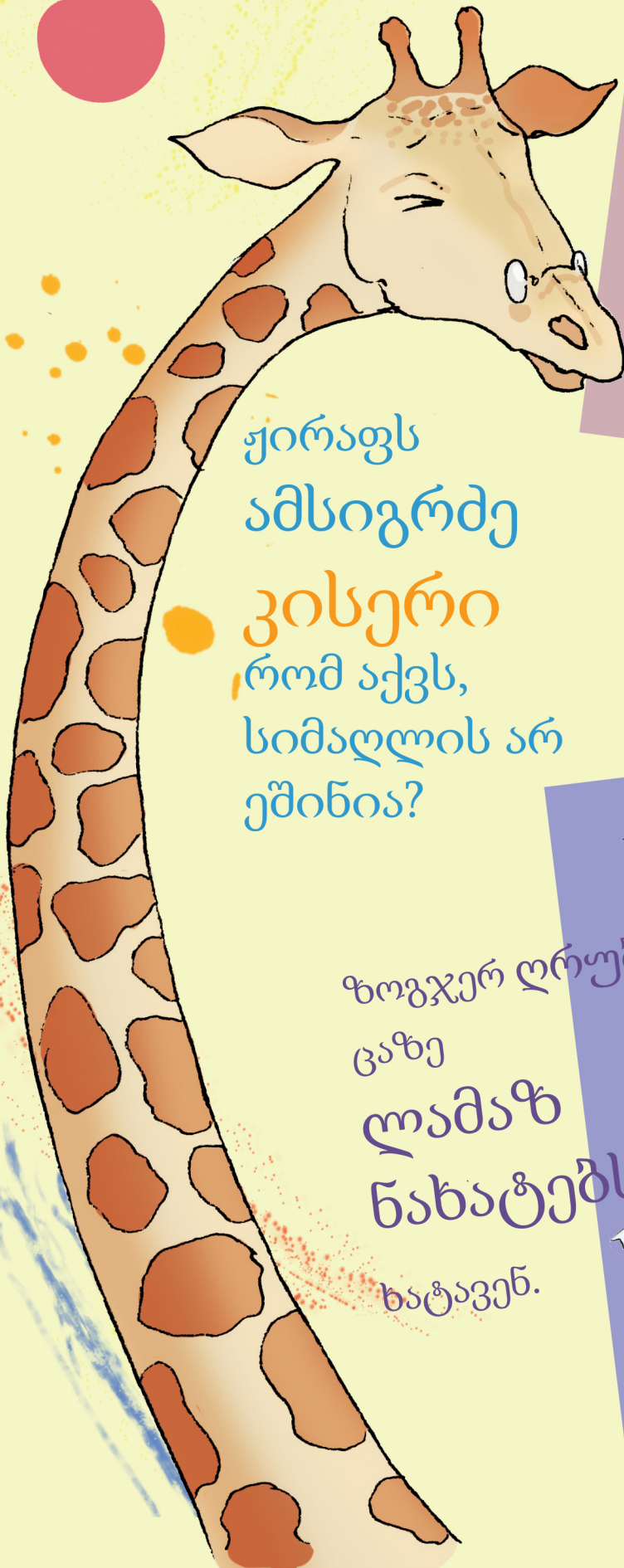
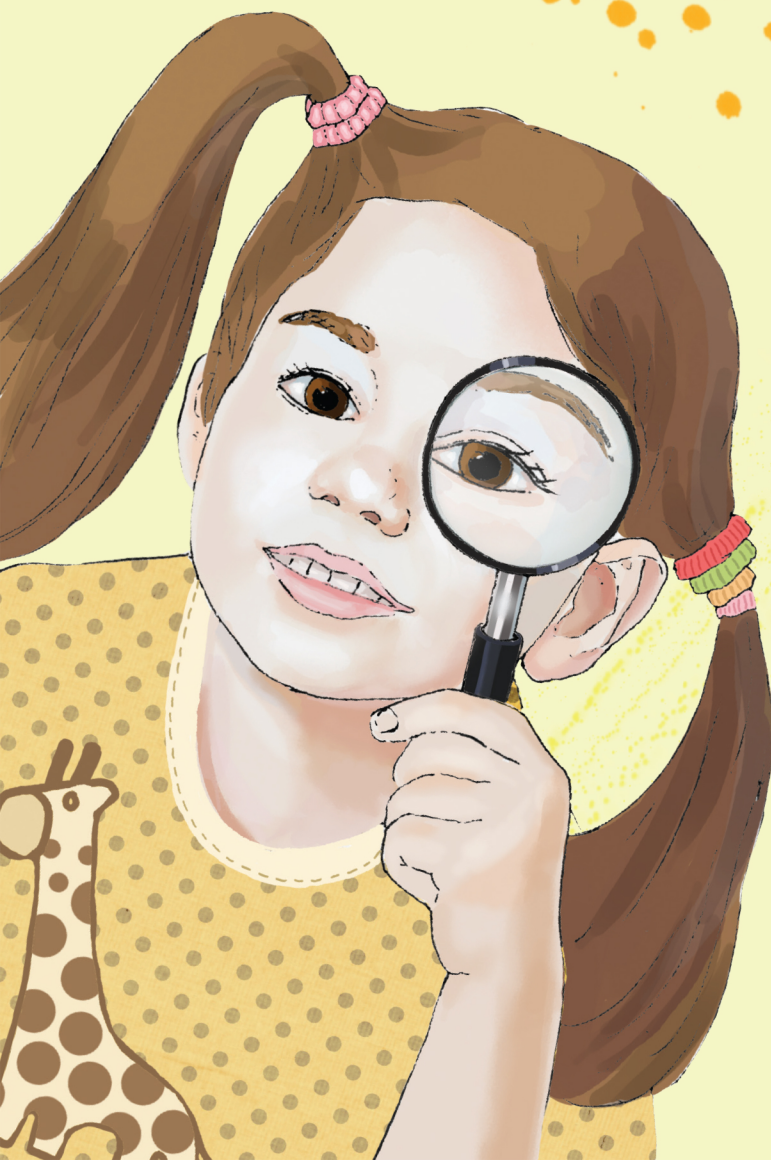
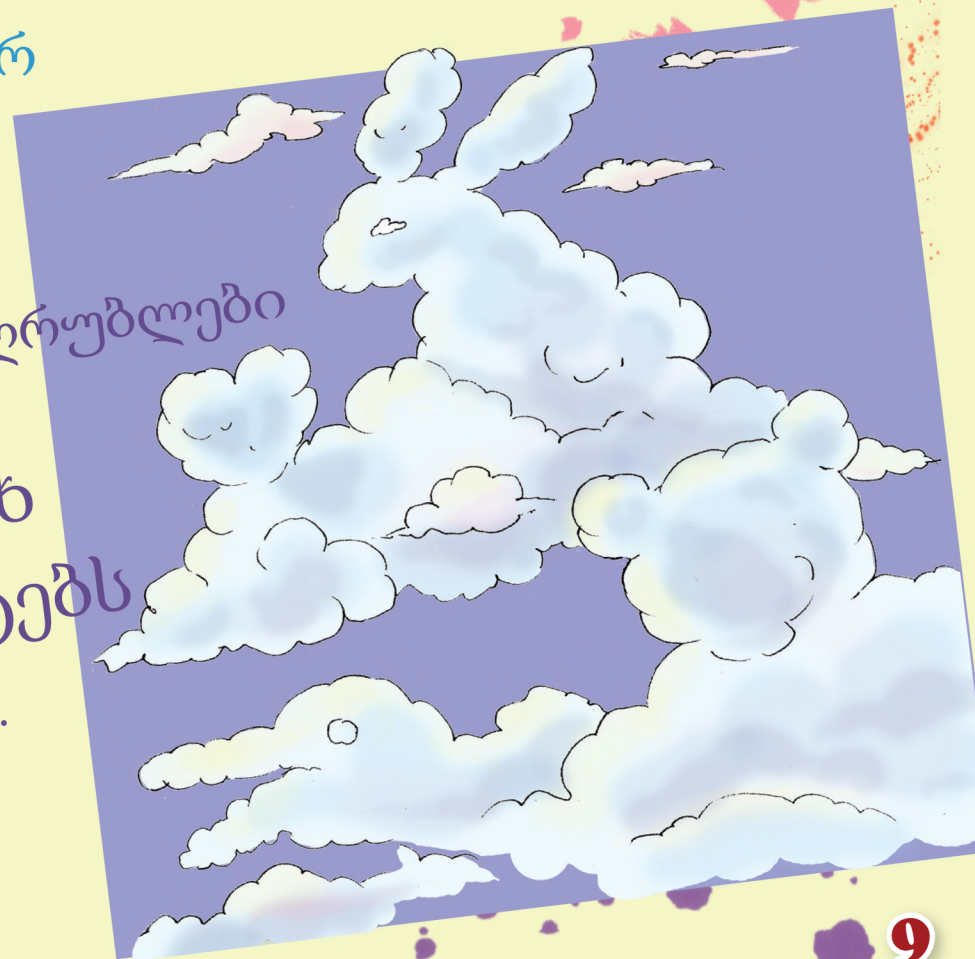

ჟირაფს
ამსიგრძე

კისერი
რომ აქვს,
სიმაღლის არ
ეშინია?

ზოგჯერ ღრუბლები
ცაზე
ლამაზ
ნახატებს
ხატავენ.

ვინ იპოვის რითმას?

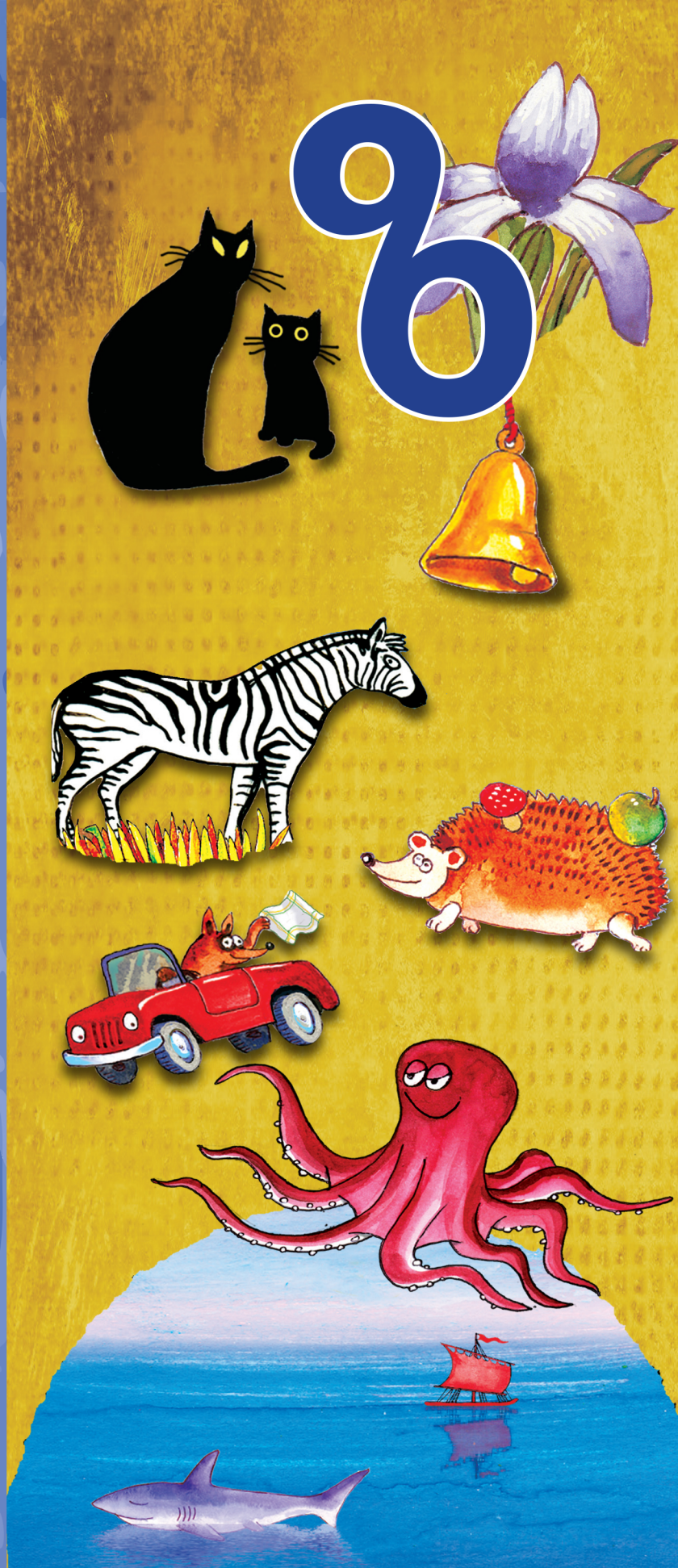
მზია ჩხატიაძე

კაი ბიჭად ვინ ვთქვათ?
 კაი გოგოდ ვინ ვთქვათ?
 როგორ თუ — ვინ!
 ვინ და —
 ვინც იპოვის რითმას!

უთენია აფრინდება...
 და რას იზამს?
 როგორ — რასა?!
 ცისკრის ზარის დარისხებას
 ვინ დაასწრებს ტო.....?

ტყეში შეველ, ნაწვიმარზე,
 ბილიკს მივუეკ, ოკრობოკროს.
 ვკრიფუ, ვკრიფუ, მოვაგროვე
 ბლომად ს...

ამ ზაფხულს მთელი კალათა
 დაკერიფეთ უსოს ბოლოში...
 ახლა, თუ ვინმე ავად ხართ,
 ჩვენ გიმკურნალებთ ყ.....

ამ ნახატებიდან რომელი
 იწყება ასო „ზ“-ზე

მხატვარი ლაშა სულაკაური

იპოვე ორი ერთნაირი ვაგონი
 და დაითვალე რამდენი კატაა
 მატარებელში.

მხატვარი ანნა კანდელაკი

კატა და მზია ჩხატიაძე

სახალისო

ანბანთქება

– აბა, აქეთ მობრძანდით,
ადრე ავხსენ კარს ურდული,
ა-ნი ამქარს მოუძღვება,
ამბებია აბურდული:
არც – არაკი, არც – ზღაპარი,
არც – შაირი, არც ანდაზა...
სახალისო, საღაღობო
ანბანთქება გიღებთ კარსა!

ალაზნისპირს, ალოობას
აღმურია, ალხია,
ადრე ამდგომს არ აწუხებს,
აბდალაზე ახია!

ბიბოს ბატყფურით
ბედნიერობს ბებული.

გუდიანი ვადის ვარეთ,
განა გოგოს გააპარებს,
გუდა გოგრით გამოავსო –
გემრიელი გემო აქვსო.

დეკანცი დევთან დავობდა,
დარდობდა დედა დევისა;
დეკანცმა დევი დაბეგვა,
დარი დაუდგა დეკვიმირსა!

ელამ ერკემლის ეყვანი
ენძელას ეხმიანება,
– ეფარე ეკალ-ბარდსაო,
ერიდე ერკემალსაო!

ვიდრე ვანო ვაქირს ვაჭრობს,
ვანოს ვირი ვაინახრობს!

ზეიმი აქეთ ბიზონებს,
ზებრა ზოლებს იზომებს!

თათარა თუნთუნ-თიმთიმებს;
თავვი თხილსა სთხოვს თრითინებს.

ისე ისურვის ისრებს გური,
იფსორება ინდაური!

კინკილა კოჭლი კურდღელი
კაპარჩხინობს და კაპასობს,
– კორდსმიღმა კვალში კალია
კენეტს კომბოსტოს და კამასო!

ლომი ლომურად ქელავს ლაქაშებს,
ლეკვი ლერწმებთან ლაფში ლაშლაშებს.

მოუუეგები მამას ლექსებს,
მეფურება, მიალერსებს!

ნაცარქექია ნატვრით ნეტარობს –
ნამვის ნაცარი მქონდეს, ნეტავო!

ოკამთან ორი ობობა
ორმოში ორ დღეს ომობდა!

პანტიანში პანტა ბუნტობს
პაექრობს და პანტაპუნტობს.

ჩირაფს ემქავა მკალო,
ქოლოსა ქურავს ქამქამო.

რატი რიცხვებში რიალებს,
რვიანში ურევს ცხრიანებს.

სოსოს სკამთან აქვს სადავო,
სკამმა — საიდან სადაო?

სანჯულ ტაფის გატედა ტარი!
კატამ ტვლიზა ტაფამწვარი.

უმაღური ურჩობს, ურევს...
ულვთოდ უჭირთ უმაღურებს.

ფეტვის ფაფა ფასიფუხობს,
ფომფლოსა და ფუეეს უხმობს.

ქვემოუბნელ ქალბატონს
ქარი უქრის ქაბატოს.

ღიმილიანობს ღიღილო,
ღელესთან ღაღღა ღინღილობს.

ყბახომ ყვინთა ბაეაყური,
ყვირის, ემუის — ვაი ყური!

ქოშიებმა შეჭქმნეს შარი, —
შეამჩნიეს შაშვის შარმი!

როზოს ჩაგრავს ჩიჩინი,
ჩამოუშვა ჩიჩვირი!

სრის, იცილებს ცაცხვი ცვარებს;
ცოცხი ციცას უცაცხანებს.

ძიგვით და ძმაკაცურად
ძმებმა ძმები ძუენეს ძმურად.

ნიწკანებმა წიაქით წაუფრინეს წარაფებს,
წინწყაროსთან წიფლის წინ წიწიბოსაც
წააწედნენ.

ჭორფლიანი ჭერამი
ჭირვეულობს, ჭიჭეინებს...
ჭარტალებენ, ჭორავენ
ჭილევავები ჭრიჭინებს.

ბილიანი ხახალი —
ხმაურ-ხორხოც-ხარხარი!

ჯერ არ ჯდება ჯიუტ ჯორზე —
ჯიბო ჯაფრობს ჯიბლიბოზე!

კოტროველა ჰამაკს ჰევარობს,
— ჰაი, გიდი, — ჰაიჰარობს!

თიბათვე

თიბათვეა, თიბათვე,
მთიბველები თიბავენ.

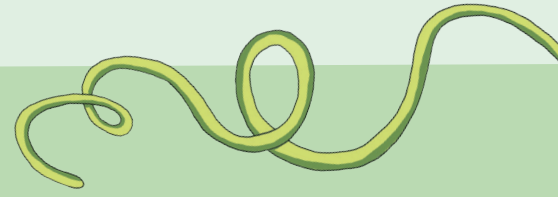
მოითიბა ბალახი,
სურნელია თივის,
ნიავე კი დაღლილს
ცეკვა-ცეკვით მივლის.

პაპამ თქვა: ჩვენს შვინდას
მოვუგროვოთ მარაგი,
ზვინი დავდვით იმდენი
აღარც არის ალაგი.

როცა ყინვა გვეწვევა
და დაგვსუსხავს აშარი,
შვინდას უხვად ექნება
საუხმეც და ვახშამიც.

დალი გაზვიჰვილი
ჯიუტი ნიწილა
 გულყვითელა წიწილები
 დედას ფრთებში ჩაკვრიან,
 კრუხი შვილებს რომ დაითვლის,
 ერთი მაინც აკლია.
 წიავ-წიავ — მოისმის და
 მორბის ეკლის ბარდიდან,
 ამ დილითაც საბუდრიდან
 სკუბ და... გადმოვარდნილა.
 კრუხს სწყინს შვილის სიჯიუტე,
 სულ ზრდის ნაქებ ვარიკებს,
 გულყვითელა დედის ნათქვამს
 ვერ იგებს თუ არ იგებს?

ბობრა

ცხელ მინაზე განოლილა, თვალები მიბლეთია და სიცხისგან თავი უსკდება...

რა იქნება, ან ნიავი დაიძვრებოდეს, ან ღრუბელი მოეფარებოდეს ამ მზეს...

ცალი ხელით ოფლს იწმენდს, ცალი ხელით მზისგან იჩრდილავს, მაგრამ სიცხისგან გათანგულს ეგ რას უშველის? გული უღონდება...

ოჰ, ზოგს რა ბედი აქვს; ის მსხალი ჩემზე ნაკლებად გაბერილი როდია, მაგრამ განგებას მაღლა, ჩრდილში, ფოთლებქვეშ შეუკიდია. ხან ნიავი უვლის, ხან მზე ათბობს. ქანაობს და თან ზემოდან უყურებს დედამიწას... მე კი მუცელი ვერ ამიწევია მიწიდან, სიცხესა თუ სიცხეში გაუნძრევლად ვწევარ.

აბა, როგორ გაინძრევა მსუქანი გოგრა? ჯერ ერთი, თუ არ გასუქდა, მოწყვეტენ და უმოწყალოდ მოისვრიან ხევში... მეორე კიდევ ის, რომ ჭამა თვითონაც უყვარს – ჭამს, ჭამს სუქდება, მერე მოწყვეტენ მსუქან გოგრას და დადებენ საკუჭნაოში იქამდე, ვიდრე ზამთრის სუსხი არ შეაწუხებს ადამიანებს.

ნუხელ სიცხე ჰქონდა გოგრას. დღესაც გაბრუებულია, მოიწყინა, დანალვლიანდა... დაესიზმრა, რომ მოწყვიტეს და სადღაც შემალვებულ ადგილას დადეს. იქაც გაუნძრევლად იდო... შეწუხდა გოგრა, ნეტავ, ერთხელ მაინც თუ ეღირსება გასეირნება?..

იმ სულელმაც მთელი ღამე ტვინი წაიღო, ენა არ გაუჩერებია. ნეტავ, შეეძლოს თმით ითრევედა და კაბასაც შემოახვედა...

მართლაც მთელი ღამე მოსთქვამდა სიმ-

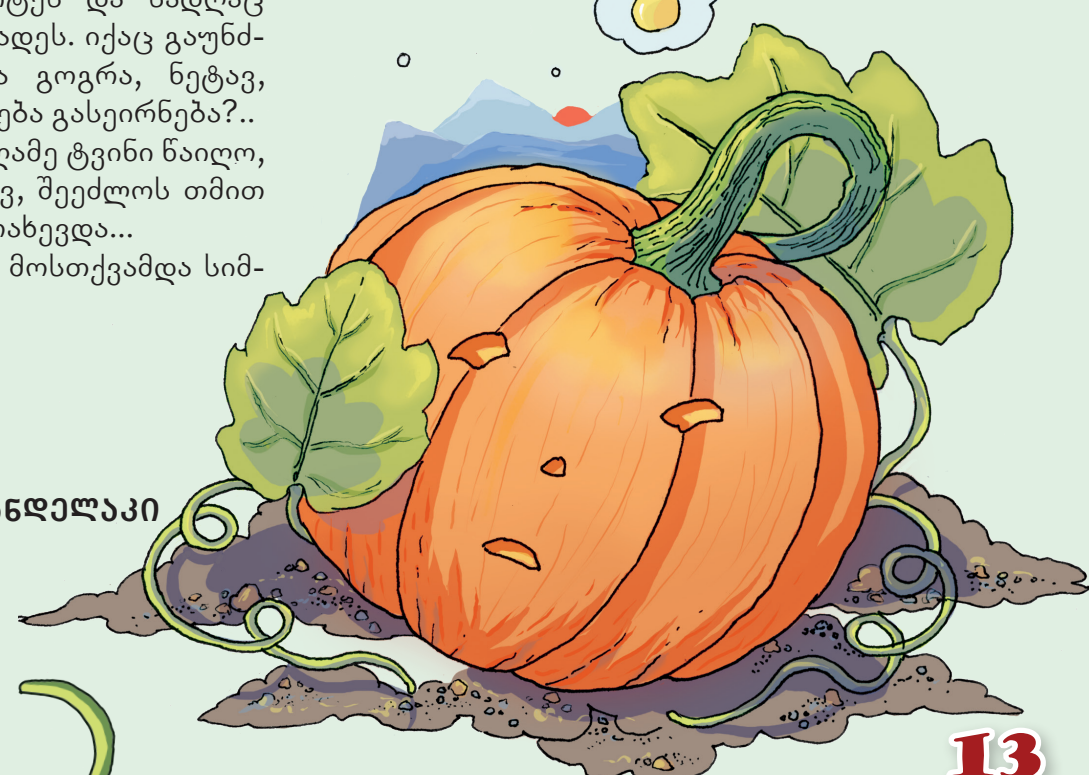
ინდი: გამხდიან ჩემს ღამაზე კაბას, დამაგლეჯენ დალალებს და ცეცხლში გამოიმზუგავენო...

წინასწარ რაღას ტირის, ტირილი მერეც ეყოფა, როცა მაგ დღეში ჩაადგებენ...

ბრახ! — ძირს დაეცა მსხალი, დაიზილა გვერდები და თავიც გაუსკდა... თვალზე ცრემლი მოადგა გოგრას. არადა, როგორ შურდა მისი, სანყალი მსხალი, ღამაში მსხალი... ახლა ველარ დატკბება გოგრა მისი მზერით ყოველდღე...

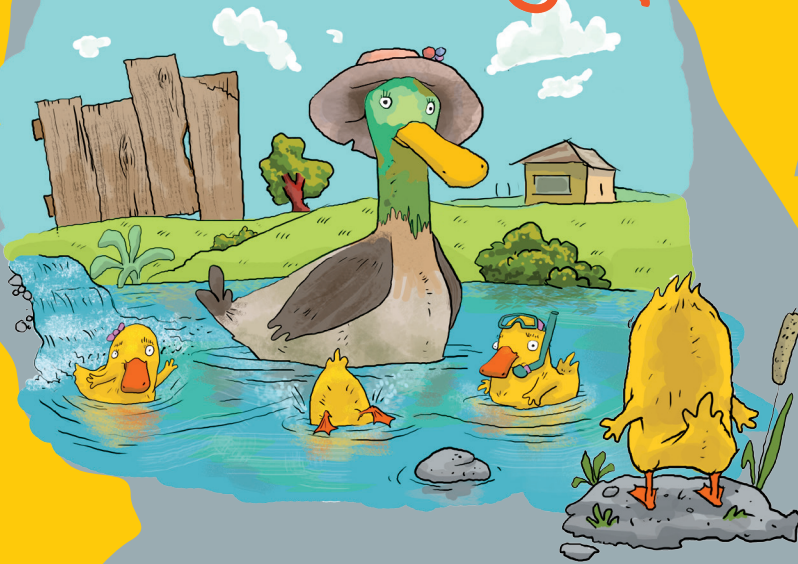
სულ მას შესცქეროდა გოგრა, შორიდან უყვარდა და უხაროდა, როდესაც მისი მზერით დარცხვენულ მსხალს ლოყები უწითლდებოდა... დღეიდან კი გამოემშვიდობა სატრფოს. ტირის გოგრა, ტირის, თავს იკლავს ტირილით...

მზე ლურჯ მთებში ჩაესვენა და გოგრაც დაილალა ამდენი ტირილით, ცრემლი შეიმშრალა და თავზე ფოთოლი წაიფარა ქუდად – ღრმა ძილს მიეცა...

მხატვარი ანნა კანდელაკი

ვილოსოფოსი ჭუკა

ღობესთან ნაკადული მორაკრაკებდა, საგუბარში ჩადიოდა და მერე მინდორში თავის გზას აგრძელებდა. გუბეში იხვი და მისი ჭუკები ჭყუმპალაობდნენ, დალივლივებდნენ, ლაღობდნენ. მხოლოდ ერთი გრძელკისერა, ნაპირზე იღვა და ჩაფიქრებული წყალს დასცქეროდა.

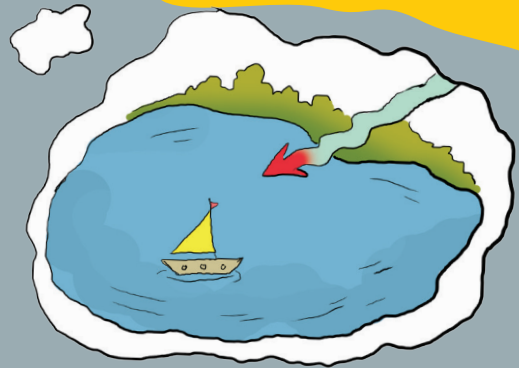

– ვის, ვის! ჭუკა, მანდ რას აკეთებ?! ჩამოდი წყალში! – დაუძახა დედამ. მაგრამ ჭუკამ, თითქოს დედის ნათქვამი არც გაუგონიაო, ხმამაღლა იკითხა:
– ნეტავ საით მიდის ნაკადული?
– საით და, მდინარეს უერთდება, ვის, ვის, ვის! – დიმილთ მიუგო დედამ, – მდინარისაკენ ბევრი ნაკადული მიედინება.
– მდინარე საითლა მიდის? დედა ჩაფიქრდა:
– მაგას კი ვერ გეტყვი, არ მინახავს.

ჭუკა შემოტრიალდა და გაჩქარებული ნაბიჯით ეზოსკენ წაბაჯბაჯდა. ეზოში ხუთიოდე წლის ბიჭუნა ქაღალდის მტრედს ჰაერში უშვებდა. მტრედი გაფრინდებოდა, გაფრინდებოდა და ცხვირით მიწაზე ეცემოდა. ბიჭი მიირბენდა, ხელს დასტაცებდა და ახლა სხვა მხარეს გაუშვებდა ხოლმე.

- გიო, გიო! – შესძახა ჭუკამ, – საით მიდის მდინარე?
- მდინარე ზღვისკენ მიდის, დიდ წყალში ჩაედინება.
- ზღვა საით მიდის?
- ეგ კი აღარ ვიცი, – გიომ მტრედს ხელი უშვა, – მოდი, მამაჩემს ვკითხოთ!

ისინი კოპწია, აიენიან სახლში შევიდნენ. ოთახში, წიგნებით სავსე მაგიდასთან, ახალგაზრდა სათვალისანი კაცი იჯდა და რაღაცას წერდა.

– მამი, მამი, საით მიდის ზღვა? – ჰკითხა ბიჭმა მამას.

მამამ წერას თავი ანება და უპასუხა:

– ზღვა ოკეანეს უერთდება, ოკეანეები კი ერთმანეთს და დედამიწის დიდ ნაწილს ფარავენ.

– ოკეანე როგორია? – იკითხა ჭუკამ.

– ოკეანე უზარმაზარი წყალია, რომელიც გამუდებით მოძრაობს. ის სავსეა ცხოველებით და წყალმცენარეებით. მასში სიცოცხლე დუღს და გადმოდუღს.

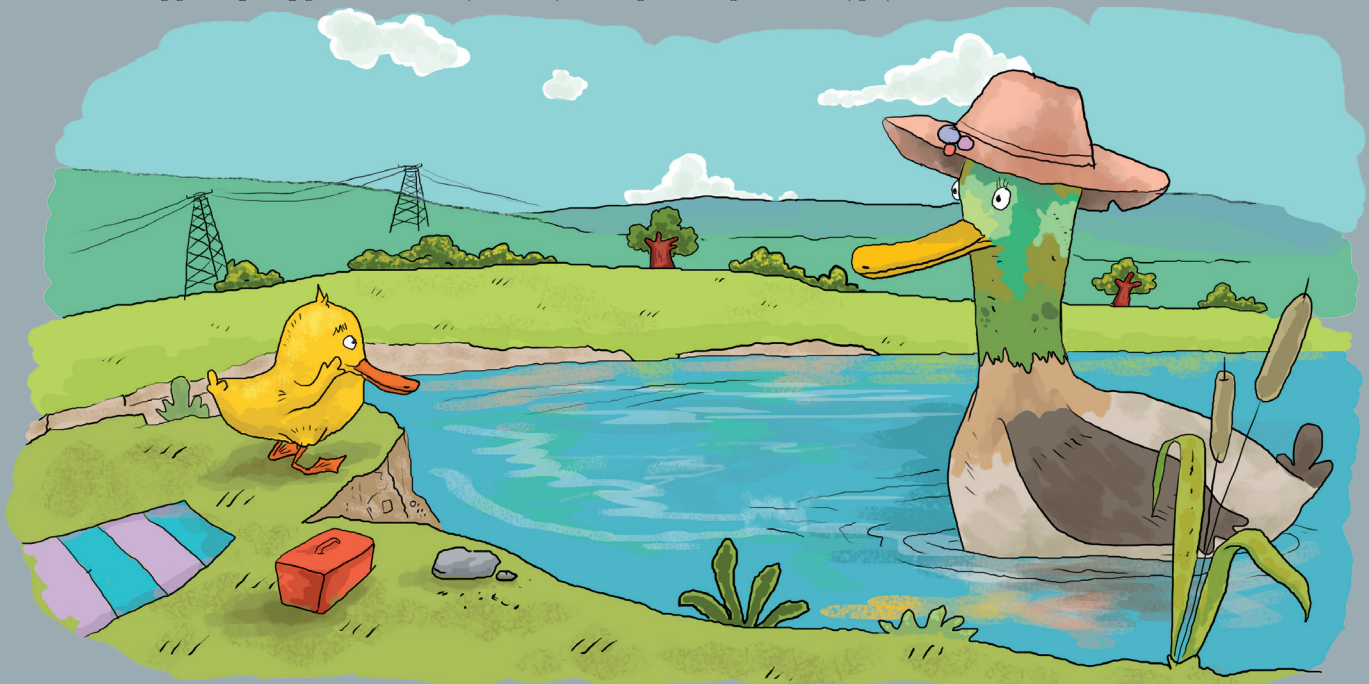
– გუბურაზე დიდია? – გაიოცა ჭუკამ.

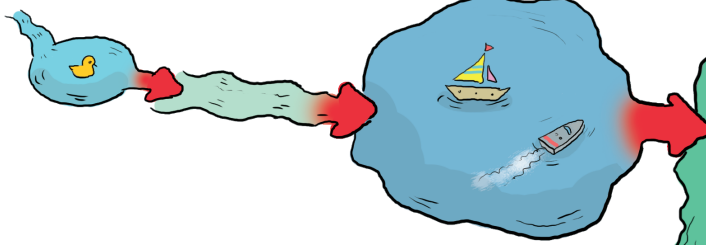
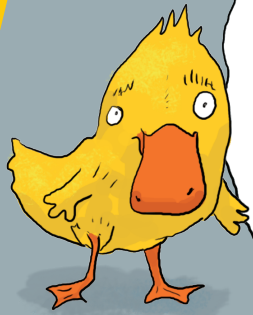
მამას გაეცინა:

– იმდენად დიდი, რომ ვერც კი წარმოიდგენ.

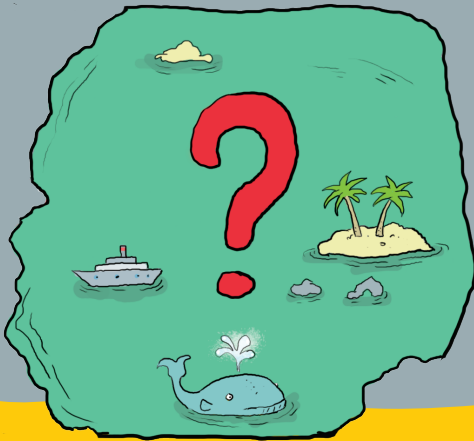
ჭუკა ნაკადულთან დაბრუნდა.

– რა ქენი, გაიგე, საით მიდის მდინარე? – ჰკითხა დედამ.

მხატვარი
გიორგი მაღრაქა

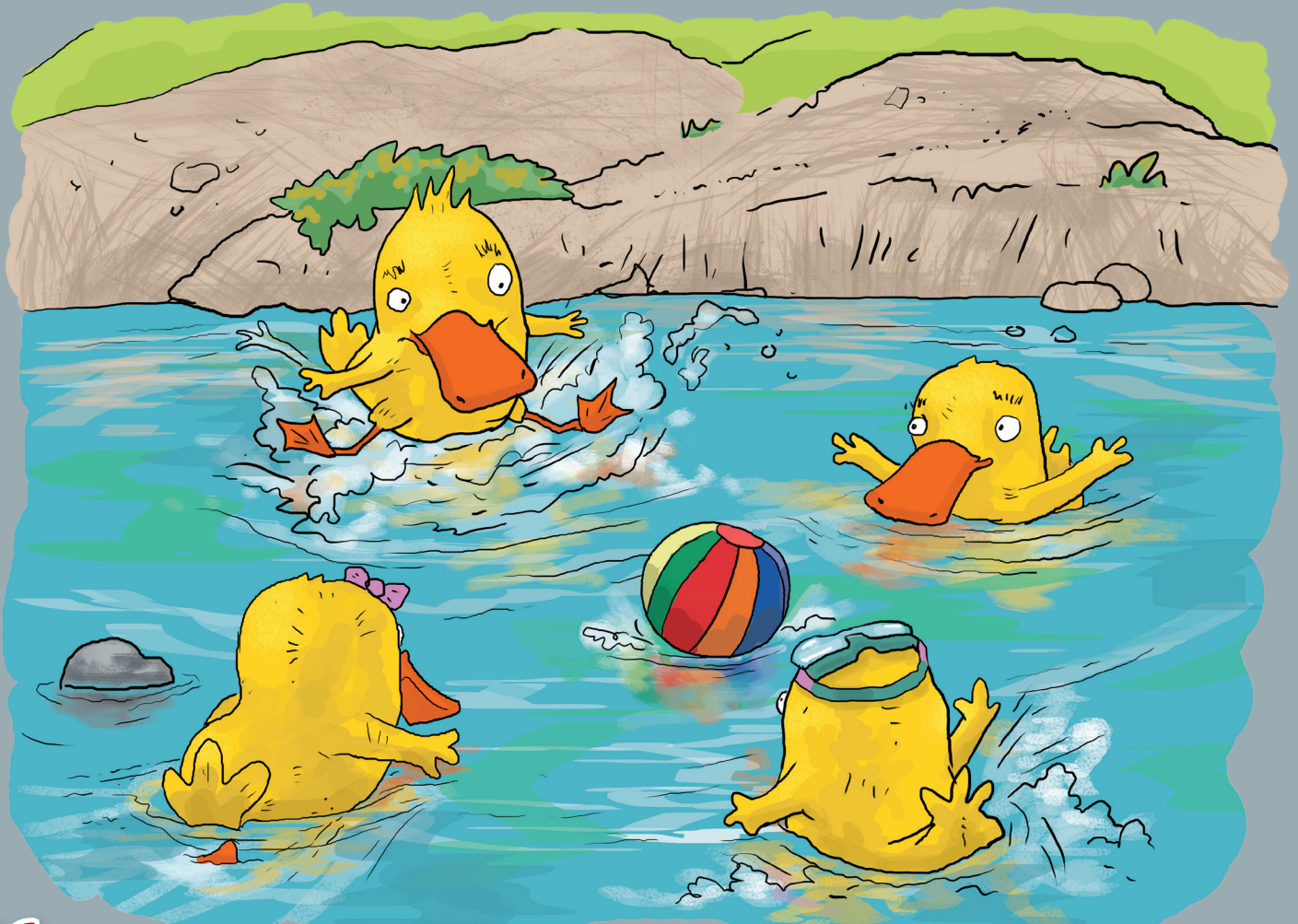

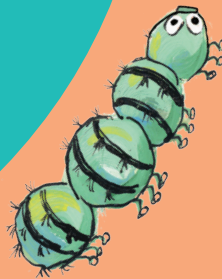
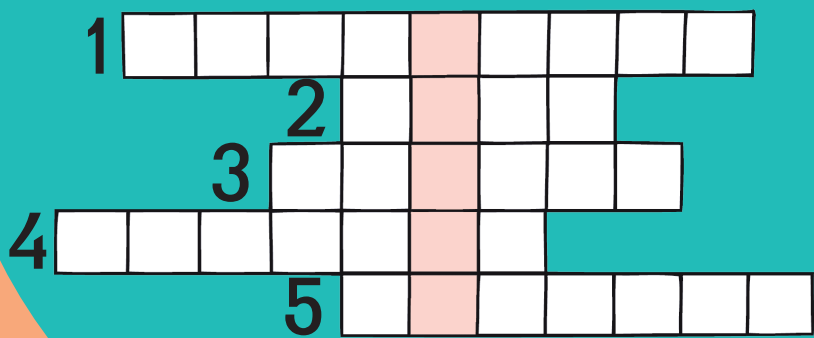
– ყველაფერი გავიგე! – ამაყად თქვა ჭუკამ,
– ნაკადული მდინარისკენ მიედინება, მდინარე –
ზღვისაკენ, ზღვა კი ოკეანეს უერთდება, რომელიც
ჩვენს გუბურაზე ბევრად დიდია.

ეს რა ჭკვიანი შვილი მყავს?! ნამდვილი ფილოსოფოსია! – კმაყოფილებით გაიფიქრა დედამ.

ჭუკამ კი კეფა მოიფხანა და თავისთვის ჩაიყიყინა:

– ერთი რამ მაინც ვერ გავიგე, ოკეანე რატომ არსაით მიდის?! – ესა თქვა და, ბევრი აღარ უფიქრია, წყალში მოაღინა თქაფანი.

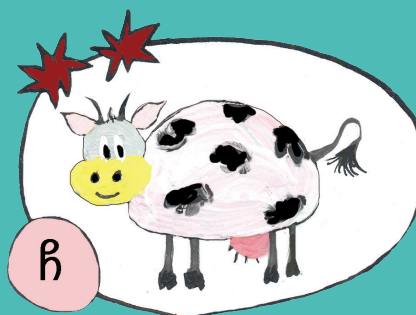
შეავსე კროსვორდი დანომრილი ნახატების მიხედვით და გაიგე, რა ჰქვია მწერის განვითარების იმ სტადიას, როცა ის მატლის მდგომარეობიდან სრულ სიმწიფეში გადადის.

ჩაბუნება

ბოქ

ჭესიკა

მე მისი პატრონი არ ვყოფილვარ. უბრალოდ, ვმეგობრობდი. ვესაუბრებოდი ხოლმე. ყველაფერი ესმოდა. თვალებით მეპასუხებოდა – გონიერი, მკაცრი, მუდამ შემართული. ერთხელ ბავშვებმა გააბრაზეს. გაკვირვებულმა შემომხედა. მიუტევე, ჯერ ბრიყვები არიან-მეთქი. ზანტად გაგვეცალა, ეხოს შორეულ კუთხეში შეიყუჟა და კარგა ხანს აქეთ აღარ გამოუხედავს.

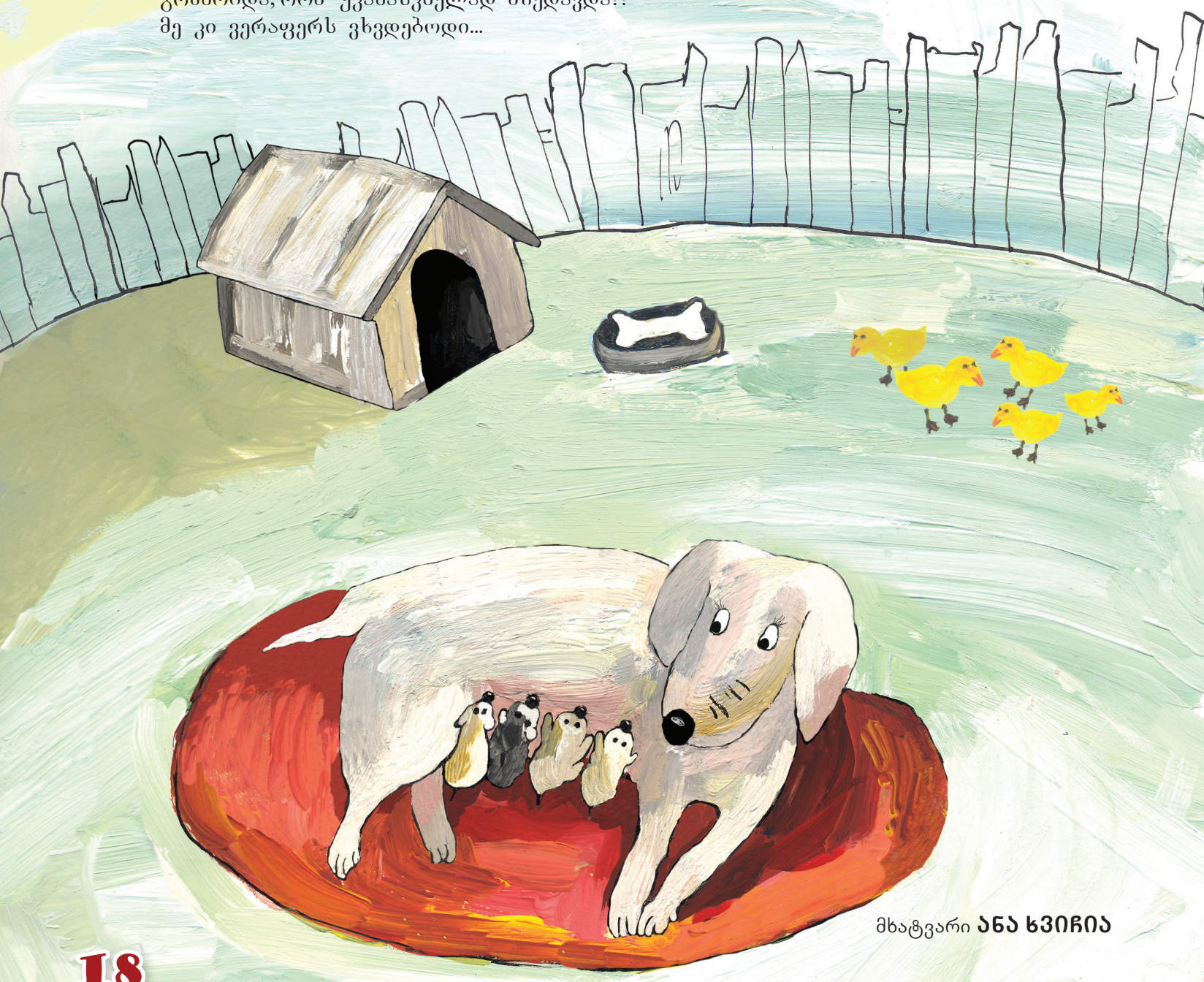
იმ ზაფხულს ლეკვები დაყარა, საშინელი ღორმუცელები. სალაფავს პირწმინდად სანსლაგდნენ, დედას ცარიელ ჯამს უტოვებდნენ ამოსალოკად. გახდა, გაძვალტყავდა, მაინც ბედნიერი დედა იყო.

ერთი წლის წინათ გაქრა...

ახლაც არ ვიცი, რა დაემართა. გიორგობა დღე იყო, ბოლოს რომ ვნახე. საცუცნავი დამიგროვდა. ავუტანე. გაიხარა, მისი მადლიერი თვალები არ მავიწყდება, ეს კია, გამიკვირდა, ჩვეულებრივ, ჭიშკრამდე რომ არ გამომაცილა.

გრძნობდა, რომ უკანასკნელად მხედავდა?!

მე კი ვერაფერს ვხვდებოდი...

გიორგი ნივნივაძე
2 წლის

ნია თათრიაშვილი
2 წლის

კონსტანტინე
ლომთაძე
6 წლის

მარია ზარდიაშვილი
4 წლის

ნატალი გოკუჩავა
4 წლის

მამს ჭელიძე
6 წლის

ქეთი სულაშანიძე
13 წლის

გიორგი ჯანაძე
8 წლის

მთავარი რედაქტორი: დოდო ნიჭინიძე
ნახატი ყდაზე: ანნა კამდელაკისა
მის.: ზანდუკელის ქ. 1, ტელ.: 2 93 69 77
<http://www.dila.ge>, ელ-ფოსტა: dila1904@yahoo.com, facebook: საბავშვო გამომცემლობა დილა
ფასი: 2.50 ლარი

ჟურნალი გამოდის საქართველოს კულტურისა და ძეგლთა დაცვის სამინისტროსა და სსიპ „მწერალთა სახლის“ მხარდაჭერით.

